

Ébredések

[2011. április]

A hajnali zajok horgai hirtelen visszarántanak a semmiből: vízzubogás, edénycörgés, egy röhögés megrekedt a lichthofban, és most megállíthatatlanul ide-oda csapódik, hámló vakolatdarabokat rántva magával. Ilyenkor valaki megnyit egy csapot a tarkómon, majd végigzúbog a gerincemen, és csatagos burkot von körém a szokásos reggeli szégyen. Ennek nincs köze semmilyen konkrét eseményhez, még a másnaphoz, vagy az álmok gyanús kipárolgásához sem. Abban van valami szégyenletes, ahogy minden reggel kénytelen vagyok tudomásul venni, hogy itt vagyok, és előbb-utóbb muszáj kinyitnom a szememet, és meg kell mozdulnom, és fel kell tenni a kávé, és fel kell venni a telefont, és fel kell venni a kabátot, és ilyen praktikák segítségével kell gyözködnöm magam egész nap, hogy tényleg itt vagyok. Aztán este elalszom, és kezdődik az egész előről.

De most, mintha valami meleg lüktetést éreznék, egyenletes ritmusban, valahol a szégyen-csap magasságában. Valaki álmodik mögöttem. Figyelem az idegen ritmust, próbálom a lapockámmal és a gerincemmel kitapogatni, majd egyre lassabban lélegzem, hogy tartani tudjam az ütemet, nem akarok felébredni, nem akarok elaludni, csak lebegni pusztá jelenlétünk partszegélyén... és hirtelen: csend. Másodpercekig kihagy a ritmus. Lehet, hogy nem figyeltem eléggé, belefúllasztottam a hajamba, ebbe a vörös hínárba, nincs már semmi, amit követhetnék... átszakítom a lepedőt, és megint zuhanok.

Mellettem lebeg egy tenyérszerű üvegdoboz, benne egy áttetsző lárva köldökzsinórral, szeme helyén aránytalanul nagy, száraz kagylóhéj. Figyelem a borsónyi szív dobogását, és attól félek, hogy a tekintetemtől válik egyre sűrűbbé az áttetsző massa, míg végül teljesen kiszárad, és megszűnik a lüktetés. Próbálom behunyni a szememet, de nincs szemhéjam, kamera vagyok, örökre ide állítva... Vörös hínár lendül a szemem elé. Nyitom-csukom, hallatszik, amint a szempillám súrolja a vörös szálakat.

Hátrasimítom a hajamat. A redőny rései fénysávokat rajzolnak a falra. Megint egy olyan nap, amikor jól elfenekel minket a verőfény. Körbenézek, de mozdulni még nem akarok. Egy polcon fekszünk, pont egy matracnyi hely, két oldalán vékony sávban rengeteg gyűrött papír zsebkendő és fehér mécsesek. Persze, amióta elköltözött, állandóan fújja az orrát, és sosem vesz villanykörtét. De az is lehet, hogy álmunkban felravataloztak minket, a gyászoló rokonság meg itt hagyta a taknyos zsebkendők kis fehér csokrait.

Nem, nem akarom még ezt a reggelt. Megfordulok és átkarolom. Meg se moccan. Jó neki, hogy még ilyen biztonságos távolságban van az ébredéstől. A hátára szorítom a fületem, csak figyelni kell a langyos lüktetést: ki-be, ki-be. Közben egyre zsugorodom, de mielőtt még én is beletöppednék az álmunkba, még nézem magunkat egy kicsit, ahogy az istenek nézhetnének, ha levennék a fedőt, és bekukucskálnának, hogy lám, mit főztek. Onnan csak egy idézőjel vagyunk, az egyik kanyarulata épp a másik hátához búj... az egyik egyre zsugorodik, átszakítja a lepedőt, és zuhan.

Lesüllyedtem az épületek alá, kezem még mindig az üvegdobozt szorongatja. Gyorsan vízbe kell tenni, de nem tudom, merre mehetnék, az egész város egy hatalmas aluljáró egyre süllyedő plafonnal, futás közben néha beleütöm a fejemet a négyzet alakú neonokba, annyira szimmetrikus minden, hogy lehetetlen irányt választani, ráadásul mindenki velem szembe rohan. Elfutok a bibliás fiú mellett, valahol messze egy öregember, kezében vörös csokor. Valaki befőttesüvegeken játssza az örömmódát, talán ha belepottyantanám az egyik üvegbe... de ahogy előveszem a dobozt, már csak valami sárgás nyálka tapad az üvegre. Mindig ez van, ha későn érkeznek, mondja a zenész, és tovább játszik. Minden hang vörös vesszőcsapás az arcomon, aztán már nincs is hang, csak burjánzó vörösség, nem kapok levegőt, pedig csak a hajam, a frissen vörösre festett hajam tapadt az arcomba, ahogy odabújtam a lapockái közé.

A fénysávok már átkúsztak a másik falra. Valahol harangoznak. Nem merek újból nekivágni az álomnak, most már kivárom, amíg felébred ő is. Csak napokkal később meséli majd, hogy álmában egy vörös madár üvegkalitkába zárta, és végigrepült vele az egész városon. Szerencsére a Keletinél kiejtette a csőréből, ott, ahol a befőttesüvegeken mindig az örömmódát játsszák.

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Csutak Gabriella

Látó Szépirodalmi Folyóirat